

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12C/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125212272
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2025:6125212272.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., nar. XX.X.XXXX, bytom E., F. G. H. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. I. C., nar. X.XX.XXXX, bytom E., C. XXXX/XX, zastúpená B. J. K., L. F. F. C. M., N. O. XX, A.: XX XXX XXX, o zaplatenie 129,62 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 129,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,15% ročne zo sumy 129,62 eur od 26.8.2025 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti konanie zastavuje.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

SpisovaZnacka

1. Žalobca sa žalobou, pôvodne podanou na Okresný súd Banská Bystrica (upomínací súd), voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 129,62 eur spolu so 7,50%-ným ročným úrokom z omeškania od 5.2.2023 až do zaplatenia a náhrady trov konania, ako nároku na náhradu škody, spočívajúcej vo vynaložených nákladoch, v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť. Žalobu zdôvodnil tým, že strany sporu vedú konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k ich maloletému dieťaťu, B., na čas do rozvodu, ktoré konanie sa vedie na tunajšom súde, pod sp.zn. 18P/54/2019 a konanie o rozvod a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, ktoré konanie sa vedie na Mestskom súde Bratislava II, pod sp.zn. B4-13P/91/2019. Krajský súd v Trenčíne, rozsudkom, zo dňa 23.6.2022, č.k. 19CoP/20/2022-273, zmenil výrok V. rozsudku Okresného súdu Prievidza, zo dňa 9.3.2022, č.k. 18P/54/2019-2555, tak, že žalobca (otec) je oprávnený stykať sa s maloletým B. bez prítomnosti žalovanej (matky) každý nepárny týždeň v sobotu od 10,00 hod. do 18,00 hod. a v nedeľu od 9,00 hod. do 18,00 hod. a žalovaná (matka) je povinná dieťa na styk so žalobcom (otcom) pripraviť a odovzdať ho žalobcovi (otcovi) v stanovenom čase pred vchodom do budovy P. O. E., nachádzajúceho sa na Q. R. C. E., kde jej ho žalobca (otec) v stanovenom čase odovzdá. Žalovaná vykonateľné súdne rozhodnutia dobrovoľne nerešpektuje a sústavne bráni žalobcovi v styku s maloletým. Rôznymi obštrukciami a prietahmi žalovaná doposiaľ zmarila viac ako 180 stykov žalobcu s maloletým. Žalovaná opakovane nereaguje na SMS správy žalobcu, ohľadom maloletého nekomunikuje, ani neposkytuje základné informácie o maloletom žalobcovi. Žalovaná si kladie vlastné podmienky pre styk žalobcu s dieťaťom a vyvoláva obštrukcie, ktorými sa snaží mylné

vyvolávať dojem, že ona je síce ochotná dodržiavať súdne rozhodnutie, ale podľa nepodložených a lživých tvrdení žalovanej to údajne objektívne prekážky na strane dieťaťa neumožňujú. Žalobca si v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia išiel dňa 4.2.2023 prevziať maloletého a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta svojho bydliska. Pred svojím príchodom upozornil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy. Žalovaná následne žalobcovi stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku. Následne žalobca postupoval v zmysle vykonateľného rozhodnutia, počkal ďalšiu hodinu a domáhal sa realizácie styku. Žalovaná pokračovala vo svojich tendenčných tvrdeniach o nevhode maloletého, nijakým spôsobom pritom svoje tvrdenie nepreukázala a žalobcovi neumožnila maloletého ani len vidieť a na jeho ostatné správy náležite nereagovala. V dôsledku tendenčných tvrdení žalovanej žalobca kontaktoval príslušníkov policajného zboru a následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čím vedome spôsobila žalovanému škodu, pretože jej zámer zmať styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady, bol vopred daný. Vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie zákona je žalovaná povinná predchádzať vzniku škody a omisívne konanie má taktiež za následok vznik škody. V zmysle § 420 ods. 1 OZ zodpovedá každý za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou je daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi bez obštrukcií styk s maloletým, prípadne včas riadne a náležite by upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke, zakladajúcej predpoklad nemožnosti uskutočniť styk, nevynaložil by žalobca náklady na cestu z E. S. E. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, pretože jediný účel cesty žalobcu bol práve styk s maloletým v zmysle rozhodnutia. Žalovaná je zodpovedná za vznik škody, ktorá vznikla žalobcovi, ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu N. E. S. E. a späť. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska – F. G. XXXX/XX, E. S. B. F. – P. O. E., Q. R. XX a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, t.j. z E. S. E. 186 km a z E. S. E. 186 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 84,44 eur a náhradu za spotrebované pohonné látky vo výške 45,18 eur (náhrada prepočítaná v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 30.1.2023 do 5.2.2023).

2. V priebehu konania, na pojednávaní, dňa 18.9.2025, vzal žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žalobný návrh, v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny, čiastočne späť a žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 129,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,15% ročne od 26.8.2025 do zaplatenia.

3. V rámci upomínacieho konania Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz, ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Platobný rozkaz však nebolo možné doručiť žalovanej do vlastných rúk. Vzhľadom k tomu, že žalobca oznámil, že navrhuje pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa ust. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), došlo podľa § 10 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní k zrušeniu platobného rozkazu a vec bola postúpená Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie vo veci. Tunajšiemu súdu sa podarilo žalobu aj spolu s prílohami žalovanej doručiť.

4. Žalovaná vo svojom elektronickom vyjadrení k meritu veci, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žiadala žalobný návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť, s tým, že tento je neoprávnený, bez akéhokoľvek právneho základu a bez akéhokoľvek právneho dôvodu na jeho plnenie. Žalobný návrh je iba ďalším zo série návrhov žalobcu, ktorými žalobca takmer permanentne šikanuje žalovanú, snaží sa zhoršiť jej finančnú situáciu a to najmä z dôvodu, aby následne takýto stav žalovanej účelovo využíval ako nátlak pri súbežnom rozhodovaní o úprave práv a povinností k spoločnému maloletému synovi. Podávaním opakovaných návrhov na náhradu domnejšej škody žalobcu počas obdobia niekoľkých rokov žalobca postupne spôsobil na strane žalovanej stav, kedy je táto vystavená konaním žalobcu do situácie, že začína byť vážne ohrozená jej finančná situácia, ktorá môže v konečnom dôsledku nepriaznivo ohrozovať aj zabezpečenie starostlivosti o ich spoločného maloletého syna, ktorý je zverený do jej starostlivosti. Žalovaná má takisto za to, že v prípade akceptácie návrhu žalobcu by na jeho strane vznikol neoprávnený finančný prospech, ktorý by na strane žalobcu zakladal bezdôvodné obohatenie. Žalobcove tvrdenia pravdivé nie sú, sú pred súdom prezentované neobjektívne, účelovo a iba na základe jeho subjektívneho vnímania a subjektívneho výkladu. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil súdu ako dôkaz Zápisnicu o trestnom oznámení, zo dňa 4.2.2023, ktorá ale podľa ich názoru nie je relevantným dôkazom v prejednávanej veci, pretože z nej nevyplýva žiadna bezdôvodných

pochybností preukázaná skutočnosť, je iba úradným záznamom subjektívneho vyjadrenia žalovaného, ktorého pravdivosť nikto nepreveroval a preto si jej relevantnosť a dôkaznú hodnotu dovoľujú v celom rozsahu rozporovať. Z tohto dôkazu nevyplýva, že by sa žalovaná dopustila akéhokoľvek protiprávneho konania, a to či už z pohľadu trestného alebo civilného práva. Z SMS komunikácie, predloženej žalobcom, je zrejmé, že žalobca sa nepokúšal vzniknutú situáciu konštruktívne riešiť, žalobca už pri svojom konaní v nadväznosti, na ktoré mu mala vzniknúť domnelá škoda, konal vedome a účelovo tak, aby následne vedel preukázať vznik domnelého nároku na jeho strane. Z oboch vyššie predložených dôkazov je zrejmé, že žalobca v danej situácii s určitosťou nejednal v najlepšom záujme maloletého dieťaťa, ale jeho konanie sa dá skôr označiť ako tendenčné a šikanózne. Protiprávne konanie musí byť poškodeným preukázané, takisto aj vznik škody a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi porušením právnej povinnosti ako príčinou vzniku škody a škodou a jej rozsahom ako následkom týchto príčin. Opomenutie môže privodiť zodpovednosť za škodu, ak ide o opomenutie takej povinnosti, keď škodca bol povinný konať. Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou. Príčinná súvislosť je objektívnou kategóriou a nemožno ju zamieňať so zavinením škodcu. Ku skúmaniu zavinenia, kde sa zavinenie vyžaduje (§ 420 a § 424 OZ) pristúpi súd až potom, keď bola zistená príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou (R 47/1984). Dôkazné bremeno ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje poškodeného. Ide o otázku skutkovú, nie právnu. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak vznikla konkrétna majetková ujma, následkom konkrétneho protiprávneho úkonu škodcu, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Príčinou škody môže byť len také protiprávne konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /ďalej aj len „NSSR“/ sp.zn. 2CdO 292/2006). O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom porušenia právnej povinnosti škodcu, či právom kvalifikovanej udalosti, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom vzťahu príčiny a následku, a teda, ak je doložené, že nebyť protiprávneho úkonu (škodovej udalosti), ku škode by nedošlo. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne; príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez existencie ktorej by škodový následok nevznikol. Nemusi ísť pritom o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorý sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide a to o príčinu podstatnú. Ak je kauzálna súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody prerušená, ide o tzv. nepriamu škodu. Judikatúra i doktrína presadzujú názor, že za súčasného právneho vzťahu patrí poškodenému nárok na náhradu škody len v prípade priamej škody (ktorá má podobu skutočnej škody alebo ušlého zisku) a nepriama škoda náhrade nepodlieha. Pri priamej škode judikatúra vychádza z toho, že pri nej existuje priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym spôsobením škody a vznikom škody, zatiaľ čo pri nepriamej škode tento priamy príčinný vzťah chýba (rozhodnutie R7/1979). Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 OZ je zodpovednosťou za predpokladané zavinenie. Zavinenie sa právnou teóriou i praxou chápe ako psychický vzťah škodcu k vlastnému konaniu, ktoré sa prieči objektívnemu právu a ku škode ako protiprávnemu výsledku tohto konania. Zbavenie sa zodpovednosti potom znamená, že škodca pri splnení predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu musí preukázať, že škodu nezavinil. Teda musí preukazovať okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo usudzovať to, že škode, vzniknutej porušením právnych povinností, nebolo možné zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho bolo možné – objektívne posudzované – za daných okolností konkrétneho prípadu požadovať. V posudzovanom prípade nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a následným vznikom škody na strane žalobcu. K vzniku domnej škody žalobcu, ktorú sám označil, nedošlo pre pasivitu alebo odpor žalovanej, ale výlučne z vôle a konania samotného maloletého dieťaťa. Nimi tvrdené skutočnosti preukazuje s odstupom času aj konanie maloletého, ktoré je priamo zachytené, preukázané a teda dôkazne zabezpečené aj z realizovaných výkonov rozhodnutia, ktoré pravidelne a na výslovnú žiadosť žalobcu vykonáva Okresný súd Prievidza. V rámci jednotlivých výkonov rozhodnutia je zrejmé, že matka maloletého v tomto momente v procesnom postavení žalovanej žiadnym svojím úmyselným konaním, alebo opomenutím konania nespôsobilá a nezapríčinila stav, ktorý je jej pripisovaný v rámci prezentovaného tvrdenia žalobcu. V danom prípade ide preukázateľne o vôľu maloletého, ktorú v daných momentoch nedokáže žalovaná žiadnym reálnym spôsobom zmeniť a s vysokou pravdepodobnosťou ani ovplyvniť. Aj zo zabezpečených dôkazov Okresným súdom Prievidza, ktoré boli vyhotovené v rámci výkonu rozhodnutia, je možné reálne vidieť, že prioritne žalobca svojím dlhodobým a cieľovým konaním postupne primárne spôsobil stav, ktorým dnes označuje ako porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej. K nenaplnenému styku otca s maloletým nedošlo v dôsledku konania matky, ale preukázateľne z dôvodov, ktoré vychádzali jednoznačne z vôle samotného dieťaťa maloletého (v tomto prípade je nutné rozlišovať a aplikovať všeobecný výklad o priamej

a nepriamej škode v súbehu s preukázaným zavinenia, v tomto prípade konanie). V posudzovanom prípade je zákonná povinnosť preukázať konanie žalovanej povinnosťou žalobcu. Žalobca však takéto konanie matky nepreukázal a svoj nárok zakladá výhradne na subjektívnych domnienkach, ktoré nie sú v danom prípade na priznanie náhrady škody dostačujúce. Aj na základe predchádzajúcich obdobných prípadov, rozhodovaných na Okresnom súde Prievidza, žalobca mohol mať a určite aj mal vedomosť, že mu s vysokou pravdepodobnosťou vznikne škoda, no aj napriek tomu realizoval konanie, aby si následne z takéhoto postupu mohol uplatniť domnelú náhradu škody. Maloleté dieťa odmietlo ísť k otcovi na prespanie a toto rozhodnutie nemožno pripísať zavineniu matky a už vôbec nie ako skutkový základ pre vznik škody, v zmysle ustanovení § 415 OZ. Dieťa, ktoré má primeraný vek a rozumové schopnosti, prejavilo vlastnú vôľu, ktorá preukázateľne nie je výsledkom manipulácie matky, ani jej nedostatočnej výchovy alebo vedenia. Z pohľadu existujúcej judikatúry a takisto praxe súdov možno konštatovať, že nemožno vyžadovať od rodiča, aby prinútil dieťa k styku, ak dieťa prejaví dôvodný a konzistentný odpor a zároveň nie je preukázané, že rodič (v tomto prípade žalovaná) tento odpor vyvolala, spôsobila alebo ho udržiava. Zodpovednosť za škodu podľa OZ je viazaná na zavinenie alebo aspoň porušenie právnej povinnosti. Ak matka plnila rozhodnutie súdu o úprave styku tým, že zabezpečila a pripravila dieťa, neporušila žiadnu povinnosť. Matka nemôže a podľa zákona ani nesmie niesť zodpovednosť za výsledok konania alebo rozhodovania sa samotného dieťaťa, ktoré nie je možné nijako z jej strany ovplyvniť. Ak by mal súd posudzovať zodpovednosť matky za nezrealizovaný styk, musel by zároveň odoprieť autonómiu dieťaťu pri jeho vyjadrení vlastnej vôle, čo by bolo v zásadnom rozpore s Dohovorom o právach dieťaťa a nadradenou koncepciou najlepšieho záujmu dieťaťa. V danom prípade neexistuje ani právny titul pre vznik takejto zodpovednosti ani právom chránený záujem, ktorý by bol objektívne porušený matkiným konaním. Poukázal aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci T. a P. vs. Slovensko (ESLP, 8.2.2024), kedy ESLP konštatoval porušenie práva na rodinný život podľa článku 8 Dohovoru, keď slovenské orgány nevykonali kontaktný príkaz včas a účinne. Tento prípad však reflektuje opačnú situáciu – keď nedošlo ku kontaktu pre inak nefungujúcu súdnu exekúciu, nie kvôli odmietavému postojú dieťaťa. Z uvedeného prípadu a jeho odôvodnenia vyplýva, že odmietnutie styku zo strany dieťaťa je samostatná skutočnosť a nie zavinenie matky. Dieťa má právo prejavovať svoj názor, najmä ak má primeraný vek a rozumové schopnosti. Tento prejav vôle nie je možné interpretovať ako zlyhanie alebo protiprávnosť konania matky. Ustanovenie § 415 OZ možno teda uplatniť len vtedy, ak by žalovaná konala aktívne alebo zanedbala opatrovateľskú povinnosť, čo sa v tomto prípade nestalo. Nemožno interpretovať dôvodné a konzistentné odmietnutie dieťaťa ako protiprávne konanie, či úmyselné konanie matky. Precedens T. poukazuje veľmi správne na potreby proporcionálneho a promptného vykonania styku, keď na tom trpí právo rodič na kontakt. Avšak nárok na odškodnenie vyžaduje, aby nezrealizovanému styku došlo v dôsledku nečinnosti orgánov – nie v zmysle dieťaťa odmietajúceho kontakt bez zavinenia druhej strany. K stretnutiu nedošlo z vlastnej vôle dieťaťa, ktoré preukázateľne odmietlo prespanie u otca a styk s otcom. K označenému porušeniu a následnému spôsobeniu škody zo strany žalovanej reálne nedošlo. Aj vzhľadom na množstvo a permanentnosť podávania návrhov zo strany žalobcu, majú za to, že týmto konaním žalobcu dochádza podľa platných základných princípov CSP k zjavnému zneužitiu práva a to najmä za účelom šikanovania žalovanej. Žalobca svojím konaním postupne, aj keď zatiaľ nepriamo, začína ohrozovať aj najlepší záujem a stabilitu výchovného prostredia maloletého dieťaťa, namiesto toho, aby sa konštruktívne snažil o riešenie primárnej príčiny existujúcej situácie. Aj podľa rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike majú za to, že označenému konaniu žalobcu by súd nemal poskytnúť súdnu ochranu. Upriamil pozornosť takisto na rozhodnutie NSSR sp.zn. 5Co/54/2023 (správne malo byť rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne), v rámci ktorého sa súd vyjadril k situácii, keď žalobca podával samostatné žaloby za každý deň údajných zmarených stykov. Zistil, že napriek tomu, že išlo o často rovnaký dôvod (napríklad odmietnutie zo strany dieťaťa), nebolo prípustné žiadať náhradu trov konania pre „zneužitie práva“. Považovalo sa za neúčelné preťaženie systému, ak sa rovnako koná opakovane bez blokového riešenia vzniknutej situácie. Súbežne súd konštatoval, že nemožno opakovane žiadať náhradu trov za identické prípady, najmä ak ide o odmietanie dieťaťa, ide o zneužitie súdnej ochrany. V časti uplatnených úrokov z omeškania majú za to, že úrok ako príslušenstvo uplatnenej sumy je možné dôvodne požadovať od času, kedy malo dôjsť k predpokladanému plneniu v danej výške. Pretože ale žalobca označenú sumu uplatnil voči žalovanej preukázateľne prvýkrát až v momente podania žalobného návrhu, neexistuje zákonný dôvod na priznanie úroku z označenej sumy odo dňa 25.12.2022.

5. Žalobca, žalovaná a ani právny zástupca žalovanej sa na pojednávanie neustanovili. Právny zástupca žalobcu neúčast' žalobcu na pojednávaní ospravedlnil. Právny zástupca žalovanej a ani žalovaná sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnili. Právny zástupca žalovanej žiadal o odročenie pojednávania,

ktorej žiadosti súd v súlade s ustanovením § 183 CSP nevyhoviel. V súlade s ustanovením § 180 CSP pojednával súd vo veci v neprítomnosti žalobcu, žalovanej a jej právneho zástupcu.

6. Dokazovaním, vykonaným na pojednávaní, vypočutím právneho zástupcu žalobcu a oboznámením obsahu spisu, osobitne žaloba č.l. 2-5, 6-8, zápisnica o trestnom oznámení č.l. 9-11, SMS komunikácia medzi stranami sporu č.l. 12-13, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.l. 14-33, Zmluva o výpožičke č.l. 34, technický preukaz od vozidla č.l. 35, vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu č.l. 57-60, zoznam spisov vedených na tunajšom súde na strany sporu č.l. 67-72, vyjadrenie žalovanej k meritu veci č.l. 85-88, rozsudok tunajšieho súdu č.k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 9.3.2022, mal súd zistený tento skutkový stav veci:

7. Na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-2555, zo dňa 9.3.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736, zo dňa 23.6.2022, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22.7.2022, bol styk žalobcu (otca maloletého) s jeho maloletým synom B. dňa 4.2. 2023 upravený tak, že bol oprávnený bez prítomnosti matky (žalovanej) stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v sobotu od 10,00 hod. do 18,00 hod. a v nedeľu od 9,00 hod. do 18,00 hod., s tým, že matka (žalovaná) je povinná maloletého na styk s otcom (žalobcom) pripraviť a odovzdať ho otcovi (žalobcovi) v stanovenom čase pred vchodom do budovy P. O. E., nachádzajúceho sa na Q. R. C. E., kde jej ho otec (žalobca) v stanovenom čase odovzdá.

8. Medzi stranami nebolo sporné, že v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia súdu, dňa 4.2.2023, sa žalobca dostavil pred P. O. R. Q. R. C. E., avšak k odovzdaniu maloletého zo strany matky (žalovanej) žalobcovi nedošlo.

9. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že pred dňom 4.2.2023, otec (žalobca) niekoľkokrát oslovil matku (žalovanú) s otázkou, ako sa má jeho syn, na otázky ktoré mu žalovaná neodpovedala. Dňa 3.2.2023 žalobca žalovanej oznámil, aby mu nachystala maloletého na víkend C. E., s tým, že na druhý deň si pre neho príde o 9,00 hod., pričom matku (žalovanú) žiadal, aby postupovala podľa „apelu“ Okresného súdu Bratislava IV. ohľadne odovzdania maloletého o 9,00 hod., s tým, že ho vráti v nedeľu večer. V ten istý deň žalovaná žalobcu požiadala, aby dodržiaval rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, s tým, že maloletý je pripravený na odovzdanie podľa rozsudku. Na opakovanú žiadosť žalobcu, aby žalovaná rešpektovala „apel“ Okresného súdu Bratislava IV., žalovaná opakovane žalobcovi oznámila, aby rešpektoval rozsudok Krajského súdu v Trenčíne. Dňa 4.2.2023, o 8,54 hod., žalobca žalovanej napísal, že je na námestí. O 9,02 hod. žalovaná žalobcovi oznámila, že „B. je nachystaný, ale nechce ísť, plače, že nechce ísť spinkať k tatkoví“. Následne ďalšou SMS správou o 9,03 hod. žalobca žalovanej oznámil, že má hodinu na to, aby si svoje konanie rozmyslela, že počká na námestí, s tým, že dotedy má syna pripraviť a odovzdať mu ho. O 10,00 hod. žalobca poslal žalovanej ďalšiu SMS správu s textom: „Kde ste??“, na ktorú SMS mu žalovaná vzápätí odpovedala: „B. stále nechce ísť, aj keď ho presviedčam, aby išiel, plače, že nechce ísť spinkať k tatkoví“. Následne žalobca žalovanej okrem iného oznámil, že ide pred dom a žalovaná má možnosť si svoje konanie rozmyslieť. Následne, o 10,13 hod., žalovanej žalobca oznámil, že je pred domom a vyzval ju, aby otvorila dvere a odovzdala mu maloletého. Žalovaná o 10,17 hod. žalobcovi napísala: „B. stále nechce ísť, plače, že nechce ísť spinkať k tatkoví a nechce ísť k tatkoví, aj keď ho prehováram, aby išiel“. Následne žalobca ešte dvakrát vyzval žalovanú, aby otvorila dvere a odovzdala mu maloletého. V nedeľu, 5.2.2023, si žalobca opätovne, prišiel po maloletého z E. S. E., čo vyplýva z SMS komunikácie medzi stranami z tohto dňa (č.l. 13), pričom žalovaná z tých istých dôvodov maloletého žalobcovi neodovzdala.

10. Zo zhodných vyjadrení strán sporu vyplýva, že žalobca následne, po dostavení sa pred rodinný dom, v ktorom žalovaná s maloletým býva, privolal hliadku polície, k odovzdaniu dieťaťa žalobcovi však nedošlo. Následne žalobca podal v tejto súvislosti na žalovanú trestné oznámenie na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Prievidzi, odbor kriminálnej polície Prievidza.

11. Dňa 4.2.2023 na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Prievidzi, odbor kriminálnej polície Prievidza, bola spísaná Zápisnica o trestnom oznámení žalobcu, z ktorej vyplýva, že na základe rozhodnutia súdov bol oprávnený s maloletým sa stretávať každú nepárnu sobotu od 10,00 hod. do 18,00 hod. a každú nepárnu nedeľu od 9,00 hod. do 18,00 hod., pričom žalovaná (matka maloletého) napriek tomu, že mu je povinná maloletého riadne pripraveného na styk, na Q. R. C. E., odovzdať, neurobila

tak. Uvedol, ako dňa 4.2. 2023, po príchode za synom S. E. postupoval, čo vyplýva takisto z SMS komunikácie medzi ním a žalovanou (viď odsek 9 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

12. Z predloženého technického preukazu H. D. XXXXXX bolo zistené, že T. D., nar. XX.X.XXXX, je evidovaný ako vlastník vozidla C. U., V.: F., na ktorom vozidle dňa 4.2. 2023 žalobca za svojim synom pricestoval. Podľa údajov v technickom preukaze je spotreba uvedeného vozidla 7,6 litra na 100 km. Z informácií dostupných na internete (www.statdat.statistics.sk) vyplýva, že počas kalendárneho týždňa od 30.1.2023 do 5.2.2023 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,598 eur/liter.

13. Zo zmluvy o výpožičke, zo dňa 24.9.2021, uzatvorenej medzi A. T. D., ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom vyplýva, že požičiavateľ bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo C. U. V.: F. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.9.2021 na dobu neurčitú.

14. Podaním, zo dňa 22.7.2025, právny zástupca žalobcu súdu oznámil, že žalovaná dlhodobo sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni v styku maloletého so žalobcom. Pod najlepší záujem maloletého dieťaťa jednoznačne patrí aj možnosť rozvíjať a budovať si pozitívny vzájomne sytený citový vzťah k obom rodičom a práve dlhé obdobie bez takejto možnosti môže spôsobiť stagnovanie až degradáciu vzťahu dieťaťa voči žalobcovi. Žalovaná žalobcovi oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku, pričom z uvedeného nijako nevyplýva, že sa nejedná len o subjektívne tvrdenie a pranie výlučne samotnej žalovanej. V dôsledku tendenčných tvrdení žalovanej, spojených s pravdepodobným zastrašovaním a rozrušovaním maloletého, sa žalobca dostavil pred dom žalovanej, privolal príslušníkov policajného zboru a následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice a odišiel domov, pretože po hodinách čakania maloletého ani na okamih nezahliadol a žalovaná mu styk s maloletým v predmetný deň neumožnila. Majú za to, že zodpovednosť za zmarený styk žalobcu s maloletým, dňa 4.2.2023, preberá výlučne žalovaná z dôvodu, že maloletého na styk riadne nepripravila ako jej vyplýva z povinnosti, ktorá jej bola uložená predmetným rozhodnutím.

15. Reagujúc na písomné stanovisko žalovanej k žalobnému návrhu, žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podaním, datovaným dňom 18.9.2025, okrem iného uviedol, že žalovaná účelovo opomína, že dlhodobo vykonateľné súdne rozhodnutia vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému dobrovoľne nerešpektuje a účelovo a bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni styku žalobcu sústavne s maloletým. Rôznymi obštrukciami a prietahmi zmarila k dnešnému dňu 216 stykov žalobcu s maloletým. Neuskutočnenie realizácie styku žalobcu s maloletým v dôsledku jeho zmarenia žalovanou je úmyselným porušením právnej povinnosti, záver na ktorý poukazuje žalobca vyplýva predovšetkým z početných právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Prievidza, potvrdených Krajským súdom v Trenčíne, v obdobných konaniach o náhradu škodu vedených medzi žalobcom a žalovanou, a konanie žalovanej je reflektované najmä príslušnými orgánmi v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na Mestskom súde Bratislava II a Okresnom súde Prievidza a v konaniach o výkon rozhodnutia, vedených na Okresnom súde Prievidza, vrátane rozhodnutí súdov, kolízneho opatrovníka, znalkýň a ďalších osôb. Dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prievidza vydal rozhodnutie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia. Z obsahu tohto uznesenia je zrejmé, že dôvodom pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči žalovanej je dlhodobá a pretrvávajúca nerealizácia styku žalobcu s maloletým z dôvodov neustálych prekážok výlučne na strane žalovanej. Zámerne a vedome žalovaná tieto styky dlhodobo marí a znemožňuje žalobcovi tráviť s maloletým plnohodnotný čas. Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná sťažnosť, pričom prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza, uznesením, zo dňa 28.10.2024, túto sťažnosť zamietla, pričom v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedla: „V priebehu doterajšieho skráteného vyšetrovania boli vykonané dôkazy, z ktorých vyplýva, že maloletý B. má k otcovi vytvorené pozitívne citové väzby, v jeho spoločnosti sa cíti dobre a bezpečne a nemá problém pred otcom spontánne vyjadrovať svoje pocity a postoje. Rozhodne nemožno tvrdiť, že by syn otca odmietal, nevidno v jeho prežívaní žiadny odpor, úzkosť“. Následne Okresná prokuratúra Prievidza, dňa 25.4.2025, doručila tunajšiemu súdu obžalobu na žalovanú za pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, pričom v obžalobe sa uvádza, že obžalovaná „má negatívne vnútorné nastavenie voči A. C., ktoré prejavuje aj navonok, čo maloletý B. vníma, jej správanie minimálne počas stykov pôsobilo a pôsobí na destabilizáciu vzťahu syna k otcovi, jej konaním je dieťa uberané o príležitosť rozvíjať vzťah k otcovi, sporadicky sa k otcovi správa vývinovo neadekvátne, navonok pri stretnutiach s A. C. a pri pokusoch o styky pôsobí žalovaná nahnevane, prejavuje nespokojnosť, hnev prenáša

do verbalizácie aj do konania a to aj pred synom, nemotivuje, resp. dostatočne nemotivuje syna, aby jeho odovzdanie otcovi prebehlo, resp. aby styky prebehli bez problémov, synovi hovorí o nevhodných veciach, napríklad že otec jej ho chce vziať, že na neho volá policajtov, že chce matku dostať do väzenia atď.". Vyjadrenie žalovanej považujú za nedôvodné, nekonkrétne a ničím nepreukázané, pretože sa nevyjadriala k akejkoľvek skutočnosti, ktorá je predmetom konania. Tvrdenia žalovanej sú tendenčné a nesprávne, s cieľom odvrátiť pozornosť nielen od skutkového stavu dňa 4.2.2023, ale najmä právneho stavu inštitútu náhrady škody. Žalovaná nijako neobjasnila svoje konanie, ktoré ju viedlo k nerešpektovaniu vykonateľného súdneho rozhodnutia a takisto nepredložila žiaden dôkaz, odôvodňujúci jej svojvoľné konanie, ktorého následkom bolo neumožnenie a zmarenie styku žalobcu s maloletým. Žalobca má za to, že neuskutočnenie realizácie styku žalobcu s maloletým dňa 4.2.2023 nebolo v dôsledku ospravedlniteľného dôvodu, ale išlo o úmyselné a protiprávne konanie žalovanej. Záujem maloletých detí musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétneho najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a maloletými deťmi a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote detí bezpochyby nezastupiteľné postavenie (nález Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS 55/04). Tvrdenie žalovanej o tom, že v prípade akceptácie návrhu žalobcu by na strane žalobcu vznikol neoprávnený finančný prospech, ktorý by následne na strane žalobcu preukázateľne zakladal bezdôvodné obohatenie na úkor žalovanej, považuje za iracionálne a absolútne nezodpovedá skutkovému a právnomu stavu. Je to žalovaná, ktorá porušila súdom uloženú právnu povinnosť a maloleté dieťa na styk so žalobcom nepripravila, nemotivovala ho a žalobcovi neumožnila s maloletým ani len vizuálny kontakt. Obdobné nároky, uplatnené zo strany žalobcu, vznikli v dôsledku opakovaného čiastkového porušenia právnej povinnosti žalovanej a teda ide o legitímne uplatňovanie zákonných prostriedkov na ochranu svojich práv. Nie je možné označiť za šikanózne konanie to, čo je reakciou na systematické a vedomé porušovanie súdnych rozhodnutí zo strany žalovanej. Takisto nemožno spochybníť žalobcom predložené listinné dôkazy, ktoré preukazujú negatívny postoj žalovanej k plneniu jej uloženej právnej povinnosti. Žalobca sa niekoľko hodín pred miestom bydliska maloletého syna zdržiaval a neúspešne sa domáhal styku s ním. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že z predchádzajúcich obdobných prípadov, rozhodovaných na tunajšom súde, mohol žalobca a určite mal aj vedomosť, že mu s vysokou pravdepodobnosťou vznikne škoda, a aj napriek tomu realizoval konanie, ktoré sa dá označiť ako účelové konanie na to, aby si následne z takéhoto postupu mohol uplatniť náhradu škody, vyvstáva otázka, či si vôbec žalovaná je vedomá svojich tvrdení, a to, že žalobca aj napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu súdu, mal vedieť, že v dôsledku dlhodobého a protiprávneho konania žalovanej žalovaná styk žalobcu s maloletým zmarí a preto sa žalobca na styk radšej nemal dostaviť a tým, že sa tam dostavil, konal účelovo a škodu si spôsobil sám. Výklad žalovanej hrubo a neospravedliteľne zasahuje do výkonu rodičovských práv a povinností žalobcu a inštitútu zodpovednosti za škodu. Žalovaná maloletého na styk so žalobcom obdobne nepripravovala až do februára 2023, kedy pod tlakom súdu, v konaní o výkon rozhodnutia, z týždňa na týždeň maloletého, bez akýchkoľvek prekážok pripravila a žalobcovi odovzdala. Žalobca počas jari 2023 plnohodnotne realizoval styky so svojim maloletým synom, na ktorom nebolo vôbec badať neexistujúcu odmietavú vôľu maloletého, práve naopak. Snaha žalovanej ospravedlniť svoje protiprávne konanie tvrdením, že maloletý údajne prejavil vôľu, keď odmietol realizáciu styku so žalobcom a že túto vôľu treba rešpektovať, vzhľadom na jeho primeraný vek a rozumové schopnosti, je neakceptovateľná a nezodpovedá skutkovému stavu veci a to ani v širšom kontexte. Spochybňovanie nároku žalobcu je nesprávne, neopodstatnené a odporuje zistenému skutkovému stavu. Zodpovednosť za škodu, vyplývajúcu zo zmareného styku žalobcu s maloletým, dňa 4.2.2023, preberá výlučne žalovaná, keďže styk žalobcu s maloletým úmyselným porušením súdom uloženej jej právnej povinnosti zmarila, a maloleté dieťa na styk so žalobcom nepripravila a styk neumožnila.

16. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní v celom rozsahu na žalobe zotrval. Poukázal tiež na to, že v období mesiacov marec až jún 2023 sa styk žalobcu s maloletým riadne realizoval. I v súčasnej dobe sa realizuje styk žalobcu s maloletým, za súčinnosti súdu, a to na základe výkonu rozhodnutia, styk prebieha bez problémov, pokiaľ žalovaná (matka) nie je v bezprostrednej blízkosti maloletého. Pokiaľ ide o samotný výkon rozhodnutia, je samozrejmé, že sudca, resp. kolízny opatrovník, nemôžu byť pri uskutočnenom styku otca s maloletým celý súdom určený čas, a teda následne, potom, ako sudca aj s kolíznym opatrovníkom z miesta, kde sa otec so synom stretne, odídu, matka celú situáciu opätovne destabilizuje a styk otca s maloletým je ukončený.

17. Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

18. Podľa § 146 ods. 1 a 2 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

19. Akceptujúc dispozičné právo žalobcu s predmetom sporu, súd na pojednávaní, na ktoré sa žalovaná so svojím právnym zástupcom bez ospravedlnenia neustanovili, konanie v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny 129,62 eur vo výške 7,50% ročne od 5.2.2023 do 25.8.2025 a vo výške 0,45% ročne od 26.8.2025 do zaplatenie, zastavil.

20. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

21. Podľa § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

22. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu, v konaní uplatnený a v priebehu konania upravený (v časti uplatnených úrokov z omeškania) je v celom rozsahu dôvodný. Žalobca si voči žalovanej uplatnil v konaní nárok na náhradu škody ohľadne cestovných náhrad, ktorá škoda mu mala vzniknúť dňa 4.2.2023 tým, že vinou žalovanej (matky) zbytočne cestoval dňa 4.2.2023 za svojim synom, stretnutie ktoré mu malo byť umožnené na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-2555, zo dňa 9.3.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736, zo dňa 23.6.2022, z miesta svojho bydliska v E. do miesta bydliska maloletého v E..

23. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou (kauzálny nexus) a zavinenie. Všetky vyššie uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené (kumulatívne). Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich je na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, pričom jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané. V predmetnej veci ide o právnu povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom. Vychádzajúc z dostupnej judikatúry súdov Slovenskej republiky, sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky, vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 177/08).

24. V konaní bolo preukázané, že v rozhodnom čase, teda dňa 4.2.2023, bolo stretávanie sa otca (žalobcu) s maloletým synom B. upravené na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-2555, zo dňa 9.3.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736, zo dňa 23.6.2022, na základe ktorého rozhodnutia, ktoré bolo v deň 4.2.2023 právoplatné a vykonateľné, bol maloletý B. zverený do osobnej starostlivosti matke (žalovanej), otcovi (žalobca) bola súdom určená vyživovacia povinnosť voči maloletému a súčasne súd upravil aj stretávanie sa maloletého s otcom (žalobca). Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií vyplýva, že medzi stranami sporu (rodičmi maloletého B.) už v tom čase boli zlé vzťahy, ktoré negatívne ovplyvňovali aj výkon ich rodičovských práv a povinností vo vzťahu k ich maloletému synovi B., z dôvodu ktorého boli obaja rodičia maloletého opakovane vyzývaní vo veci konajúcimi súdmi k uvedomeniu si svojej rodičovskej zodpovednosti a vyzývaní, aby sa povzniesli nad svoje osobné spory a nezhody a riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech svojho maloletého dieťaťa.

25. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré v konaní uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu (viď rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 8Co/2/2025, zo dňa 26.3. 2025).

26. V predmetnej veci bolo potrebné zistiť, či žalovaná je zodpovedná za zbytočne vynaložené cestovné náklady otcom, ktoré mu mali vzniknúť dňa 4.2.2023 zbytočným cestovaním za synom z E. S. E. a späť a vzhľadom na obranu žalovanej, posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodíť, že škoda nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila.

27. V konaní bolo medzi stranami nesporné, že dňa 4.2.2023 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, a to aj napriek tomu, že vo vyššie uvedený deň bol žalobca (otec maloletého) oprávnený sa s maloletým stretnúť na určenom mieste C. E., v neprítomnosti matky (žalovanej), a to v čase od 10.00 hod. do 18.00 hod., na základe vyššie uvedených rozhodnutí súdov. Tomuto právu žalobcu zodpovedala povinnosť žalovanej (matky maloletého) maloletého na stretnutie s otcom riadne a včas pripraviť a stretnutie s maloletým žalobcovi (otec dieťaťa) umožniť. Žalobca sa dňa 4.2.2023 na miesto určené súdom a následne aj do miesta bydliska dieťaťa, po predchádzajúcom upozornení žalovanej, prostredníctvom SMS správy, dostavil, k odovzdaniu mu maloletého matkou však nedošlo. Žalovaná to zdôvodňovala tým, že žalobca sa domáhal styku s dieťaťom podľa odporúčania Okresného súdu Bratislava IV, t.j. počas celého víkendy nepretržite a maloletý odmietal u otca spať, resp. nechcel sa s otcom vôbec stretnúť. Z predložených SMS správ, zo dňa 3.2.2023, vyplýva, že otec naozaj opakovane uviedol, že si dieťa prevezme na námestí o 9.00 hod. nasledujúceho dňa a dieťa vráti v nedeľu večer a žalovaná zas žalobcovi opakovane oznámila, aby rešpektoval rozsudok KS v Trenčíne a to, čo si želá „B.“, s tým, že maloletý je pripravený na odovzdanie podľa rozsudku. Dňa 4.2.2023 o 8,54 hod. žalobca žalovanej napísal, že je na námestí. O 9,02 hod. žalovaná žalobcovi oznámila, že „B. je nachystaný, ale nechce ísť, plače, že nechce ísť spinkať k tatkoví“. Následne, ďalšou SMS správou, o 9,03 hod. žalobca žalovanej oznámil, že má hodinu na to, aby si svoje konanie rozmyslela, že počká na námestí, s tým, že dotedy má syna pripraviť a odovzdať mu ho. O 10,00 hod. žalobca poslal žalovanej ďalšiu SMS správu s textom: „Kde ste??“, na ktorú SMS mu žalovaná vzápätí odpovedala: „B. stále nechce ísť, aj keď ho presvedčam, aby išiel, plače, že nechce ísť spinkať k tatkoví“. Následne žalobca žalovanej okrem iného oznámil, že ide pred dom a žalovaná má možnosť si svoje konanie rozmyslieť. Následne, o 10,13 hod. žalovanej žalobca oznámil, že je pred domom a vyzval ju, aby otvorila dvere a odovzdala mu maloletého. Žalovaná o 10,17 hod. žalobcovi napísala: „B. stále nechce ísť, plače, že nechce ísť spinkať k tatkoví a nechce ísť k tatkoví, aj keď ho prehováram, aby išiel“. Následne žalobca ešte dvakrát vyzval žalovanú, aby otvorila dvere a odovzdala mu maloletého. Žalobca nemal možnosť dňa 4.2.2023 maloletého ani vidieť.

28. Súd po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu zo synom, dňa 4.2.2023, dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého s otcom (žalobcom), keď bez akéhokoľvek relevantného objektívneho dôvodu maloletého na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie žalobcovi s maloletým neumožnila, ktorým (ne)konaním žalovaná priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi (otcovi) a zároveň žalovaná nesplnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo nebolo preukázané.

29. Je zrejmé, že žalovaná mala právnu povinnosť, vyplývajúcu jej z vykonateľného súdneho rozhodnutia, umožniť dňa 4.2.2023 stretnutie žalobcu (otca maloletého) s maloletým. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Je teda preukázané, že jeho cesta dňa 4.2.2023 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom čoho je i podanie trestného oznámenia žalobcu na žalovanú, zo dňa 4.2.2023. Je bezvýznamné, že žalobca sa dňa 4.2.2023 domáhal styku s dieťaťom v zmysle odporúčania Okresného súdu Bratislava IV, teda v širšom rozsahu, než mu to určil súd. Je nepochybné, že žalobca mal dňa 4.2.2023 právo na stretnutie s dieťaťom na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-2555, zo dňa 9.3.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736, zo dňa 23.6.2022 a v rozsahu tohto rozhodnutia bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s jeho synom umožniť a prípadne žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa v zmysle citovaného právoplatného rozhodnutia vrátiť o 18.00 hod. toho istého dňa. Niet takisto pochyb o tom, že škoda žalobcu, pozostávajúca zo vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním, a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť uloženú jej súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom, napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Túto skutočnosť však žalovaná v konaní nijako nepreukázala a takisto nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Dňa 4.2.2023 žalovaná (matka) neumožnila otcovi ani vizuálny kontakt s maloletým. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že vyššie uvedené rozhodnutie súdu je matka povinná dôsledne rešpektovať a teda aj dôsledne plniť svoju povinnosť v súdom určenom čase maloletého na styk s otcom riadne a včas pripraviť a styk otcovi s maloletým aj umožniť.

30. Žalovaná v konaní poukazovala na to, že maloletý odmietal styk s otcom, pričom vôľu maloletého nedokáže nijako ovplyvniť. Je potrebné opätovne uviesť, že táto skutočnosť nič nemení na povinnosti matky pripraviť dieťa na styk s otcom v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno v konaní neunesla. Podľa právneho názoru súdu, v konaní, po vykonanom dokazovaní, nebola preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila dňa 4.2.2023 jeho stretnutie s otcom. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa nej styk so žalobcom (otcom) odmietiť, a preto považovala nespĺnenie si súdom jej uloženej povinnosti, týkajúcej sa odovzdania maloletého na styk so žalobcom, za v súlade s najlepším záujmom maloletého. Je síce pravda, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo už zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nie je prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a preukazovala neexistenciu zavinenia žalovanej. Žalobca sa dňa 4.2.2023 domáhal stretnutia s maloletým v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu, preto ani námietka žalovanej, že žalobca sa domáhal styku s maloletým v rozsahu na prespanie, teda v rozpore s právoplatným rozhodnutím súdu, nie je dôvodná. Treba mať v každom prípade na zreteli, že išlo o štvorročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danom prípade nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetný deň realizovať (napr. zdravotný stav dieťaťa).

31. V konaní bolo preukázané, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 4.2. 2023, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoj maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo

splnenie si súdom uloženej povinnosti maloletého syna na styk s otcom (žalobcom) riadne pripraviť. Nepreukázala teda, že by vyvinula akékoľvek úsilie, resp., že by uskutočnila konkrétne opatrenia, smerujúce k upokojeniu maloletého, k jeho pozitívnej motivácii na stretnutie so žalobcom a k riadnemu odovzdaniu maloletého žalobcovi na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody.

32. Vo svojom písomnom podaní, podanom vo všeobecnej rovine, sa žalovaná nevyjadrila k žiadnej konkrétnej skutočnosti, ktorá je predmetom konania (neodovzdanie maloletého žalobcovi /otcovi/ dňa 4.2. 2023), nijako neobjasnila svoje konanie, ktoré ju viedlo k nerešpektovaniu vykonateľného súdneho rozhodnutia a takisto nepredložila žiaden dôkaz, odôvodňujúci jej konanie, ktorého následkom bolo neumožnenie a zmarenie styku žalobcu s maloletým.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia je preukázané, že neuskutočnenie realizácie styku žalobcu s maloletým, dňa 4.2.2023, nebolo v dôsledku ospravedlniteľného dôvodu, ale išlo o úmyselné a protiprávne konanie žalovanej. V tejto súvislosti súd v zhode s tvrdením žalobcu uvádza, že opakované žalobné návrhy otca, podávané na súd z dôvodu opakovaného neumožnenia matky otcovi stretnúť sa so synom, nie je možné označiť za šikanózne konanie otca, pretože z jeho strany ide len o reakciu na opakované a vedomé porušovanie súdnych rozhodnutí zo strany žalovanej. Takisto aj podľa názoru súdu, tak ako to tvrdil v priebehu konania žalobca, nemožno spochybníť žalobcom predložené listinné dôkazy, ktoré preukazujú negatívny postoj žalovanej k plneniu jej uloženej právnej povinnosti. Žalobca sa niekoľko hodín pred miestom bydliska maloletého syna zdržiaval a neúspešne sa domáhal styku s ním. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že z predchádzajúcich obdobných prípadov, rozhodovaných na tunajšom súde, mohol žalobca a určite mal aj vedomosť, že mu s vysokou pravdepodobnosťou vznikne škoda, a aj napriek tomu realizoval konanie, ktoré sa dá označiť ako účelové konanie na to, aby si následne z takéhoto postupu mohol uplatniť náhradu škody, súd opakovane uvádza, že žalobca mal dňa 4.2.2023 podľa právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu právo stretnúť sa s maloletým pričom žalovaná mala v ten deň žalobcovi stretnutie s maloletým umožniť a maloletého na styk s otcom aj náležite pripraviť. Snaha žalovanej ospravedlniť svoje protiprávne konanie tvrdením, že maloletý údajne prejavil vôľu, keď odmietol realizáciu styku so žalobcom a že túto vôľu treba rešpektovať, vzhľadom na jeho primeraný vek a rozumové schopnosti, nie je možné na základe vyššie uvedených zistení súdu, akceptovať.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia, súd dospel k právnemu záveru, že žalobca v konaní preukázal všetky zložky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do E., dňa 4.2.2023 a späť, za účelom realizácie stretnutia žalobcu s maloletým, na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, a takisto, že žalovaná nepreukázala, že škodu nezavinila.

35. Pokiaľ ide o rozsah žalobcom v konaní uplatnených nákladov na cestu N. E. S. E. a späť, resp. o výšku náhrady škody, žalobca pricestoval na styk s maloletým osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v tom čase v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne. Vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. V konaní zo strany žalovanej nedošlo k spochybneniu, resp. popretiu týchto skutkových tvrdení žalobcu, preto súd považoval uvedené skutkové tvrdenia za nesporné. Súd preto považoval nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v súvislosti s použitím vozidla na cestu N. E. S. E. L. späť za opodstatnený.

36. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska E. - Staré G. do miesta stretnutia s maloletým: E., Q. námestie a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 84,44 eur (0,227 eur x 372 km v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 117/2022 Z.z.) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 45,18 eur (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 30.1.2023 do 5.2.2023 v sume 1,598 eur/ liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/ 100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov; 28,272 litrov x 1,598 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 45,18 eur). Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 129,62 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku

podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax (napr. rozhodnutie R 12/90, rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn.20Co/9/2020, zo dňa 26.11.2020).

37. Žalobca si voči žalovanej uplatnil v priebehu konania aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., vo výške 7,15% ročne zo sumy 129,62 eur od 26.8.2025, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej, a teda i v tejto časti sporu považoval súd žalobcom v konaní uplatnený nárok za dôvodný.

38. Súd teda vo veci rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 129,62 eur spolu so 7,15%-ným ročným úrokom z omeškania od 26.8.2025 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 255 ods. 2 CSP,, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

41. Podľa čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

42. Podľa čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

43. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si uplatnil podanou žalobou proti žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 129,62 eur spolu so 7,5%-ným ročným úrokom z omeškania od 5.2.2023 až do zaplatenia (nie iba do dňa rozhodnutia súdu). Súd priznal žalobcovi celú žalovanú istinu (129,62 eur) spolu so 7,15%-ným ročným úrokom z omeškania od 26.8.2025 až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti (v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny 129,62 eur vo výške 7,50% ročne od 5.2.2023 do 25.8.2025 a vo výške 0,45% ročne od 26.8.2025 do zaplatenia), konanie zastavil. Žalobca bol teda v spore úspešný nielen v časti celej žalovanej istiny, ale i v podstatnej časti príslušenstva (úroku z omeškania) za obdobie od 26.8.2025, a to až do zaplatenia, teda nie iba do rozhodnutia súdu. Možno teda dospieť k záveru, že sa ďalej menil, resp. mení aj pomer úspechu strán v spore v nadväznosti na plynutie doby omeškania so splnením povinnosti uloženej žalovanej napadnutým rozsudkom. Zohľadnenie neúspechu v časti žalobou uplatneného a súdom nepriznaného príslušenstva by bol opodstatnený vtedy, ak by už nárok žalobcu na úrok z omeškania po rozhodnutí súdu vôbec neplynul, lebo len vtedy by bolo možné presne ustáliť pomer úspechu a neúspechu strán sporu.

44. Podľa rozhodnutia NSSR, sp. zn. 1MCdo/1/2004, zo dňa 27.04.2004 „Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať „ za neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 OSP“. Vo vyššie uvedenej právnej veci súd zamietol žalobu v časti návrhu na zaplatenie úroku z omeškania v celom rozsahu, pričom výška uplatnených úrokov z omeškania predstavovala asi polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie vychádzalo z právnej úpravy trov konania podľa OSP, ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07. 2016 je účinný CSP, ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od § 142 ods. 3 OSP už neobsahuje pojem „neúspech v pomerne nepatrnej časti“. Ústavný súd v náleze III.ÚS 475/2018, zo dňa 04.02.2021, uviedol, že „Zmyslom novej právnej úpravy CSP nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v paragrafe 142 ods. 3 OSP. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“.

45. V prejednávanej veci síce nejde o situáciu, že by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejmé, že žalobca mal čiastočne neúspech v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu súd, z dôvodov uvedených vyššie, dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je opodstatnené celkom bezvýhradne aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP sám „dotvoril“ právnu normu, riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty, právne uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 129,62 eur spolu aj so 7,15%-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 26.8.2025 až do zaplataenia istiny a neúspešný bol len v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny 129,62 eur (vo výške 7,50% ročne od 5.2.2023 do 25.8.2025 a vo výške 0,45% ročne od 26.8.2025 do zaplataenia), patrí náhrada trov konania v plnej výške. Zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov v obdobných sporoch strán sporu (napr. aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 26.3.2025, č.k. 8Co/2/2025-181, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 25.2.2025, č. k. 27Co/11/525 – 196).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd Trenčín. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza vo dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku konania, podpis) označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1, 2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).